

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **LinkAmerika II., spol. s r.o.**, se sídlem Na Staré silnici 99, Kněžves u Prahy, zast. Mgr. Luborem Bystřickým, advokátem se sídlem U Kanálky 4, Praha 2, proti žalovanému: **Celní úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Washingtonova 7, Praha 1, proti rozhodnutí ředitele Celního úřadu Praha 2 ze dne 26. 7. 2012, č. j. 9564/2012-176400-023.1, za účasti osoby na řízení zúčastněné na řízení: **The Procter & Gamble Company**, se sídlem Cincinnati 45202-3315, USA, zast. Mgr. Janou Šuranovou Traplovou, advokátkou se sídlem Přístavní 24, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3 Af 28/2012 – 97,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3 Af 28/2012 – 97, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí ředitele Celního úřadu Praha 2 ze dne 26. 7. 2012, č. j. 9564/2012-176400-023.1, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši **26 150 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Lubora Bystřického, advokáta se sídlem U Kanálky 4, Praha 2.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Opatřením ze dne 18. 7. 2012, sp. zn. 9353/2012-176400-23.1, zadržel Celní úřad Praha 2 (dále jen „celní úřad“) zásilku zboží zaslaného do České republiky ze Spojených arabských emirátů pro podezření, že se jedná o zboží porušující některá práva duševního

vlastnictví (konkrétně šlo o zásilku šamponů podle označení vyrobených ve Francii). O námitkách žalobkyně proti tomuto opatření rozhodl ředitel celního úřadu rozhodnutím ze dne 26. 7. 2012, č. j. 9564/2012-176400-023.1. Podle jeho názoru mělo zadržení zboží oporu v § 9 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o opatřeních“), a čl. 9 nařízení Rady (ES) č. 1383/2003, o přijímání opatření celních orgánů proti zboží podezřelému z porušení určitých práv duševního vlastnictví a o opatřeních, která mají být přijata proti zboží, o kterém bylo zjištěno, že tato práva porušilo (dále jen „nařízení č. 1383/2003“). Toto rozhodnutí žalobkyně napadla žalobou.

[2] Městský soud rozsudkem ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3 Af 28/2012 – 97, zamítl žalobu, kterou žalobkyně napadla výše uvedené rozhodnutí ředitele celního úřadu. Spornou otázkou mezi stranami bylo, zda se na věc může uplatnit čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003, které je v režimu vnějšího tranzitu a není tedy na první pohled určeno pro trh Evropské unie. S odkazem na rozsudek Soudního dvora ze dne 1. 12. 2011 ve spojené věci C-446/09 a C-495-09 *Philips a Nokia* městský soud dovodil, že je možné za určitých podmínek uplatnit postup podle čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003 i v případě, kdy zboží je formálně vedeno v režimu vnějšího tranzitu, ale existuje podezření, že je ve skutečnosti určeno pro trh Evropské unie. Podle městského soudu celní orgány správně dospěly k závěru, že v posuzované věci takové podezření bylo, neboť přepravce původně předložil doklady, podle nichž bylo zboží určeno pro trh Evropské unie, k právu duševního vlastnictví přepravce předložil pouze obecné doklady, z části nepředložil doklady žádné, a samotná obchodní operace s přepravovaným zbožím byla značně neobvyklá. K tvrzení žalobce o tom, že zboží mělo být zasláno zpět odesílateli mimo Evropskou unii, soud uvedl, že časový sled událostí vzbuzuje dojem účelovosti. Při rozhodování o zadržení zboží navíc nemohla být tato informace zohledněna, neboť žalobce ji doložil až v řízení o námitkách.

II. Kasační stížnost

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla uvedený rozsudek městského soudu včasnou kasační stížností. V ní uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); namítla tedy nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, nesprávné posouzení právní otázky městským soudem a vady v řízení před ředitelem celního úřadu, pro něž měl městský soud rozhodnutí ředitele celního úřadu zrušit.

[4] Stěžovatelka zejména namítá, že ředitel celního úřadu si vyžádal kompletní spisový materiál od přepravce zboží až 20. 7. 2012, což měl učinit již před vlastním zadržením zboží. Pokud ředitel celního úřadu hodnotil zadržení zboží na základě dodatečně vyžádaných podkladů, měl zohlednit i tvrzení a důkazy předložené stěžovatelkou v průběhu řízení o námitkách, které jednoznačně vypovídaly o původu a dalším určení zboží. Tyto námitky nemohla stěžovatelka uplatnit dříve, proto byly přípustné. Protože tyto námitky ředitel nijak nezohlednil, nedostatečně zjistil skutkový stav.

[5] K nesprávnému právnímu hodnocení stěžovatelka uvedla, že tvrzení o indiciích pro zadržení zboží je vnitřně rozporné (doklady k právu duševního vlastnictví buď byly

pokračování

obecné, nebo nebyly předloženy vůbec, je vyloučeno obojí) a obchod se zadrženým zbožím odpovídal obchodu ve 21. století na globalizovaném trhu. Dále stěžovatelka zdůraznila, že judikatorní výčet indicií, které vedou k podezření, že zboží je směřováno na trh Evropské unie, je pouze demonstrativní. Pokud se některá z těchto indicií objeví, nemusí být zboží automaticky zadrženo. Spolupráce hodnověrného příjemce zboží vylučuje postup na základě pouhých domněnek.

[6] Závěrem stěžovatelka uvedla, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť městský soud nevyhodnotil namítané vady v řízení před správním orgánem. Ředitel celního úřadu přihlédl k dodatečně vyžádané dokumentaci od přepravce, nicméně k dokumentaci od stěžovatelky nepřihlédl. Výslovně se tak nevypořádal s vadami správního řízení. Nedostatek důvodů rozhodnutí městského soudu též platí pro jeho dílčí závěr o tom, že stěžovatelka účelově dala pokyn k ponechání zboží v režimu vnějšího tranzitu. Z těchto důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Další vyjádření ve věci

[7] Celní úřad Praha 2, jehož ředitel ve věci původně rozhodoval, byl ke dni 31. 12. 2012 zrušen zákonem č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky. Jeho působnost přešla na Celní úřad pro hlavní město Prahu, přičemž dle § 82 odst. 2 tohoto zákona platí, že jsou-li v rozhodnutích vydaných při správě daní nebo ve správním řízení do dne nabytí účinnosti tohoto zákona uvedeny celní úřady, zde Celní úřad Praha 2, rozumí se jimi orgány celní správy příslušné ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, v tomto případě tedy Celní úřad pro hlavní město Prahu [§ 6 odst. 1 písm. a) zákona o celní správě]. Na Celní úřad pro hlavní město Prahu tak přešlo postavení žalovaného, které do 31. 12. 2012 svědčilo Celnímu úřadu Praha 2.

[8] Žalovaný v úvodu svého vyjádření připomenul, že zboží bylo podle svého označení vyrobeno ve Francii. Americký odběratel objednal toto zboží od stěžovatelky s tím, že má být dodáno do Izraele. Zboží bylo objednáno ve Spojených arabských emirátech. Protože nebylo možné zboží dodat na místo určení přímo (z důvodu politicko-obchodních restrikcí), doprava byla objednána přes Prahu. Dále žalovaný uvedl, že při zadržení zboží celní úřad vycházel především z nákladního listu CIM a nebylo mu známo, že by zboží bylo určeno mimo Evropskou unii. V řízení o námitkách ředitel celního úřadu vyhodnotil všechny předložené důkazy. Informaci o tom, že zboží porušuje práva duševního vlastnictví, zjistil od příslušného držitele práv duševního vlastnictví. Místo určení zboží vyplynulo z přepravních dokladů a dokladů poskytnutých přepravcem. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[9] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření zdůraznila, že celní úřad nepochybil, pokud si veškerou dokumentaci vyžádal od přepravce, který je hlavním povinným v tranzitním režimu. Z předložených dokladů nijak nevyplývalo, že zboží mělo být zasláno mimo území Evropské unie. Za jeho příjemce byla označena stěžovatelka, pouze stěžovatelka je jako kupující uvedena na faktuře, přepravní doklady a komunikace mezi přepravcem a stěžovatelkou vypovídají pouze o dodávce do České republiky. Stejně tak doklad o objednané vykládce v Kněževsi. Informaci o určení mimo území Evropské unie

dostal celní úřad až v momentu, kdy se příjemce dozvěděl o tom, že dojde ke kontrole zboží. Kromě dalších okolností byla i tato pozdní informace jednou z indicií, které vedly k podezření, že zboží je určeno na trh Evropské unie. Při zadržení zboží celní úřad neměl bližší informaci o tom, že zboží má být odesláno zpět mimo Evropskou unii, nemohl ji tedy zohlednit. Stěžovatelka ji doložila až v průběhu řízení o námitkách. Ředitel celního úřadu tuto informaci neopomněl, ale vyhodnotil tak, že nemá vliv na výrok jeho rozhodnutí. Dále osoba zúčastněná na řízení uvedla, není rozpor v tom, že některé doklady nebyly předloženy vůbec (licence či certifikáty) a některé byly pouze obecné povahy. V otázce určení zboží mimo trh Evropské unie se stěžovatelka ztotožnila s městským soudem v tom, že časový sled událostí patrný ze správního spisu vzbuzuje dojem účelovosti tvrzení o zpětném zaslání. Z těchto důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[10] Stěžovatelka k vyjádření osoby zúčastněné na řízení uvedla, že i osoba zúčastněná na řízení nerozlišuje mezi úkony vedoucími k zadržení zboží a řízením o námitkách proti zadržení. Zadržení zboží nemá sloužit k zabránění tomu, aby zboží bylo navrženo do volného oběhu. Má zabránit jeho úniku z celního dohledu. Dále stěžovatelka opakovaně upozornila na to, že až ředitel celního úřadu vyžádal veškerou dokumentaci. Tvrzení, že celní úřad nemohl přihlídnout k informaci o zaslání zboží mimo Evropskou unii, nemá vliv na to, že k tomu měl přihlídnout ředitel celního úřadu v řízení o námitkách. Své vyjádření stěžovatelka uzavřela tím, že měla možnost se k zadržení vyjádřit teprve v řízení o námitkách, neboť dříve celní úřad jednal pouze s přepravcem. Za takového stavu měl ředitel celního úřadu přihlídnout ke všem tvrzením a důkazům, které stěžovatelka v řízení o námitkách předložila. Z uvedených důvodů stěžovatelka setrvala u svého původního návrhu na zrušení napadeného rozsudku.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] V posuzované věci jde v zásadě o to, zda žalovaný správně vyložil čl. 9 nařízení č. 1383/2003 a § 9 zákona o opatřeních v návaznosti na judikaturu Soudního dvora. Další rozhodnou otázkou je, zda žalovaný tyto předpisy správně užil na dostatečně zjištěný skutkový stav.

[14] Výkladem č. 9 nařízení č. 1383/2003 se Soudní dvůr zabýval ve spojené věci C-446/09 a C-495-09 *Philips a Nokia*, což správně uvádí oba účastníci řízení, osoba zúčastněná na řízení i městský soud. Pro posouzení nynější věci jsou významné především odstavce 55 až 66 rozsudku, ve kterých se Soudní dvůr zabýval dočasným zadržením zboží, které podléhá režimu s podmíněným osvobozením od cla. Protože i městský soud z této části rozsudku rozsáhle citoval a závěry Soudního dvora jsou tak stranám známy, Nejvyšší správní soud nepovažuje za nezbytné citovat více než následující část rozsudku:

pokračování

„(60) [...] celní orgán, který zjistil, že v režimu uskladnění nebo tranzitu se nachází zboží napodobující nebo kopírující výrobek chráněný v Unii právem duševního vlastnictví, [může] právoplatně přijmout opatření, má-li k dispozici indicie, že některý či některé z hospodářských subjektů zapojených do výroby, odeslání nebo distribuce zboží, ačkoliv ještě nezačal toto zboží směřovat ke spotřebitelům v Unii, tak hodlá učinit, anebo skrývá své podnikatelské záměry.

(61) Pokud jde o indicie, které musí mít k dispozici uvedený orgán, aby pozastavil propuštění zboží nebo je zadržel ve smyslu čl. 6 odst. 1 nařízení č. 3295/94 a čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003, stačí, jak uvedl generální advokát v bodech 96 a 97, jakož i 110 a 111 svého stanoviska, aby existovaly skutečnosti, které mohou vzbudit podezření. Takovou skutečnost může představovat to, že určení zboží není uvedeno, ačkoliv požadovaný režim s podmíněným osvobozením od cla takový údaj vyžaduje, neexistence přesných nebo věrohodných informací o totožnosti nebo adrese výrobce nebo odesílatele zboží, chybějící spolupráce s celními orgány nebo objevení dokumentů nebo korespondence týkajících se dotčeného zboží a nasvědčujících tomu, že může dojít k jeho přesměrování ke spotřebitelům v Unii.“

[15] Lze souhlasit se stěžovatelkou, že celní orgány by měly být obzvláště zdrženlivé v situacích, kdy jako dopravce či příjemce zboží vystupuje spolupracující subjekt. Stejně tak lze se stěžovatelkou souhlasit v tom, že zjištění některé ze skutečností, které Soudní dvůr příkladmo uvedl jako indicie pro zadržení zboží podle čl. 9 nařízení č. 1383/2003, není samo o sobě dostatečné pro přijetí tohoto opatření, pokud je vyváжено zjištěním okolností, které důvodnost obav celního orgánu oslabují. Proto Soudní dvůr v návaznosti na stanovisko generálního advokáta uvedl, že podezření musí vycházet z konkrétních okolností dané věci (odstavec 62 rozsudku). Není však správný náhled stěžovatelky, že celní orgány i přes silné podezření mají vyčkat na úkon, kterým bude zboží směřováno na unijní trh. Postačí již důvodné podezření celních orgánů. Jak ostatně také plyne z judikatury Soudního dvora, k porušení práv duševního vlastnictví může dojít ještě před tím, než se zboží vůbec dostane na celní území Evropské unie (pokud je zboží předmětem obchodního úkonu směřujícího vůči spotřebitelům v Unii, jako je prodej, nabídka prodeje nebo reklama; srov. rozhodnutí citovaná v odstavci 57 rozsudku *Philips a Nokia*). Není tedy třeba vyčkávat až na návrh na propuštění zboží do volného oběhu, jak stěžovatelka uvádí.

[16] Pro hodnocení toho, zda ve věci stěžovatelky mohl celní úřad zboží zadržet, je tedy třeba zabývat se zjištěním skutkového stavu a jeho hodnocením.

[17] Celní úřad zjistil při zadržení zboží tyto skutečnosti vztahující se k právu duševního vlastnictví: 1) držitelem zboží v režimu tranzit nebyly předloženy licence v oblasti práv duševního vlastnictví ani jiný certifikát o jakosti výrobků, nebyla doložena ani výrobní licence od držitele práva duševního vlastnictví pro odesílatele, nebyl zjištěn či uveden výrobce, 2) doprovodné doklady jsou ve vztahu k právu duševního vlastnictví velmi obecné povahy a nemají žádný vztah k držiteli práva, 3) neobvyklost obchodní operace ve vztahu k předmětnému zboží, kde je deklarován původ, země výroby „made in France“, 4) držitel práva má podané platné opatření v celních režimech č. N/OZ/09/00010 s platností do 11. 2. 2013, 5) sdělení držitele práva k registrované ochranné známce HEAD &

SHOULDERS o tom, že podle analýzy zapůjčeného vzorku zboží jde pravděpodobně o padělky.

[18] Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit se stěžovatelkou v tom, že první dvě zjištění si obsahově odporují. Osoba zúčastněná na řízení správně uvedla, že některé doklady nebyly předloženy vůbec (licence či certifikáty) a ostatní doklady vypovídající o právu duševního vlastnictví byly pouze obecné povahy. Celní orgány nikde neuvedly, že by takto hodnotily jedny a ty samé doklady (v tom smyslu, že nepředložené doklady byly pouze obecné). Protože stěžovatelka toto hodnocení jinak víc nezpochybnila, Nejvyšší správní soud se jím nad rámec stížních námitek zabývat nemohl. Nejvyšší správní soud se s městským soudem ztotožňuje i v tom, že i průběh obchodní operace (šampony vyrobené podle označení ve Francii byly zakoupeny a dopraveny do České republiky ze Spojených arabských emirátů), tak jak byl znám celnímu úřadu, mohl být jednou z indicií. Stěžovatelka sice v kasační stížnosti uvedla, že takový obchod je zcela běžný ve 21. století, nereflktuje však, že při závěrečném hodnocení žádná z indicií nestojí osamoceně, ale všechny musí být hodnoceny v souhrnu. Nejvyšší správní soud má za to, že předchozí indicie společně s informací, že vzorky zboží podle chemické analýzy kvalitativně neodpovídají výrobkům HEAD & SHOULDERS, dostačuje pro předběžný závěr o tom, že dopravované zboží by bylo kvalifikováno jako padělek, pokud by bylo směřováno na unijní trh (konečné posouzení náleží soudu v civilním řízení, jak správně vysvětlil městský soud).

[19] Kromě samotné povahy zboží je však podle judikatury Soudního dvora nezbytné přezkoumat, zda měly celní orgány k dispozici indicie, které mohly vyvolat podezření, že některý z hospodářských subjektů zapojených do výroby, odeslání nebo distribuce zboží, skrývá své podnikatelské záměry nebo hodlá toto zboží směřovat na unijní trh. K tomu je nejprve potřeba rozebrat posloupnost kroků podle § 9 zákona o opatřeních.

[20] Podle § 9 odst. 1 zákona *celní úřad v případech stanovených nařízením Evropské unie zadrží zboží podezřelé z porušení práv k duševnímu vlastnictví bez ohledu na práva třetích osob a oznámí toto opatření ústně dovozci nebo vývozci zboží podezřelého z porušení práv k duševnímu vlastnictví*. V případě zadržení zboží tedy celní úřad o svém postupu informuje dovozce nebo vývozce zboží. Za takového stavu celní úřad nepochybil, pokud jednal pouze ve vztahu k dopravci a o zadržení zboží neinformoval stěžovatelku jako adresáta zboží. Obranu proti zadržení zboží upravuje první věta § 9 odst. 6 zákona, podle níž *osoba dotčená uložením opatření podle odstavce 1 může do 3 pracovních dnů ode dne jeho uložení podat písemné námitky celnímu úřadu, který je uložil*. Podání námitek je tedy umožněno osobě, která je zadržením zboží *dotčena*. To je i případ stěžovatelky, která své námitky proti zadržení zboží řádně podala jako adresát a vlastník zadrženého zboží. Teprve od tohoto okamžiku vystoupila jako procesně relevantní subjekt, se kterým ředitel celního úřadu musel jednat.

[21] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval tím, k jakému skutkovému stavu měl ředitel celního úřadu hodnotit zadržení zboží. Tuto otázku zákon o opatřeních výslovně neupravuje. Zákon o opatřeních ostatně ani nestanoví, podle kterého procesního předpisu má být vedeno řízení o námitkách. Zákon o opatřeních nejdříve výslovně odkazoval na podpůrné užití zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení („starého správního řádu“) v § 35

pokračování

a později v § 31c. Odkaz na užití starého správního řádu v § 31c zákona o opatřeních byl zrušen zákonem č. 173/2007 Sb. v souvislosti s přijetím zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, jako nového obecného procesního předpisu pro řízení před správními orgány. Tento úmysl je i výslovně vyjádřen k důvodové zprávě k zákonu č. 173/2007 Sb. (dostupná na www.psp.cz, digitální repozitář, V. volební období Poslanecké sněmovny, sněmovní tisk č. 125/0). S ohledem na § 1 odst. 2 a § 180 správního řádu a vývoj úpravy zákona o opatřeních tak není pochyb o tom, že se v řízení o námitkách užijí procesní pravidla správního řádu.

[22] Nejvyšší správní soud již dříve uvedl v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79, že správní řád neobsahuje konkrétní ustanovení, jež by zakotvovala zásadu, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Tuto zásadu však lze ze správního řádu dovodit již jen s přihlédnutím k jiným ustanovením správního řádu, pokud ve zvláštních případech zákonodárce neurčí jiný rozhodný okamžik (v podrobnostech viz odstavce 24 až 28 citovaného rozsudku). Z úpravy obsažené v zákoně o opatřeních neplyne, že by při rozhodování o námitkách podle § 9 odst. 6 zákona o opatřeních byl rozhodný skutkový stav k okamžiku zadržení zboží. Pro rozhodnutí o námitkách je tedy třeba uplatnit obecné pravidlo a brát v potaz skutkový stav ke dni tohoto rozhodnutí.

[23] Výše uvedené úvahy mají svůj význam v tom, že podle stěžovatelky ředitel celního úřadu ve svém rozhodnutí nezohlednil její tvrzení a důkazy o tom, že zboží mělo být zasláno zpět do Spojených arabských emirátů. V projednávané věci je z rozhodnutí ředitele celního úřadu zřejmé, jaké okolnosti vedly celní úřad a později jeho ředitele k podezření, že zboží má být směřováno na trh Evropské unie. Těmito okolnostmi byla neobvyklost obchodní operace (doprava zboží „made in France“ do České republiky ze Spojených arabských emirátů), pochybnosti o totožnosti výrobce zboží, předložení dokladů, které vypovídaly výlučně o dopravě do České republiky, informace o vykládce v Kněževsi a samotné ukončení režimu vnějšího tranzitu na pokyn dopravce spojené s přechodem do režimu dočasně uskladněného zboží. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem v tom, že tyto okolnosti mohly založit podezření, že zboží má být směřováno na trh Evropské unie. Stěžovatelka oproti tomu řediteli celního úřadu předložila vysvětlení pro tyto kroky (mělo jít o dopravu na zakázku od americké společnosti, která chce zboží dodat do Izraele a dopravou přes území EU se snaží vyhnout politicko-obchodním restrikcím mezi Izraelem a Spojenými arabskými emiráty) a důkaz o tom, že zboží má být zasláno zpět odesílateli do Spojených arabských emirátů, protože smlouva byla vypovězena z důvodu prodlení.

[24] Nejvyšší správní soud z rozhodnutí ředitele celního úřadu zjistil, že tvrzení stěžovatelky o zpětném zaslání mimo trh Evropské unie zahrnul do výrokové části svého rozhodnutí, konkrétně větou: „*Skutečnosti, uváděné namítajícím příjemcem, vypovídající tranzitní operaci s počátkem a ukončením mimo území EU byly předloženy zasahujícímu celnímu orgánu dne 23. 7. 2012 obsahem v námitkách, nebyly uvedeny na počátku obchodní operace.*“ V odůvodnění rozhodnutí se však již o této námitce stěžovatelky nehovoří. Jediné, co v této souvislosti rozhodnutí ředitele ještě zmiňuje, je e-mailová korespondence mezi dvěma přepravními společnostmi ze dne 13. 7. 2012, podle níž zboží bude možná vráceno do skladu v Rotterdamu. Stejně tak rozhodnutí zmiňuje e-mail od stěžovatelky

přepřavci, podle něhož má být zboží ponecháno v režimu vnějšího tranzitu, neboť bude vráceno zpět odesílateli z důvodu zrušení objednávky. Rozhodnutí ředitele celního úřadu tedy námitku stěžovatelky o zpětném zaslání zboží mimo trh Evropské unie pouze konstatuje, aniž by z něj bylo patrné, jak ji ředitel celního úřadu hodnotil. Stejně tak ředitel celního úřadu nijak nehodnotil vysvětlení neobvyklosti obchodní operace.

[25] Celní orgány tedy pojalý podezření na základě určitých skutečností a stěžovatelka se toto podezření pokusila rozptýlit. Z rozhodnutí ředitele celního úřadu není zřejmé, jakým způsobem vysvětlení stěžovatelky a předložené důkazy hodnotil a jaký měly vliv na původní podezření celních orgánů. Není tak jasné, zda tvrzení a důkazy stěžovatelky hodnotil jako přesvědčivé, avšak nedostatečné k tomu, aby vyvrátily nabyté podezření, nebo zda je hodnotil jako zcela nepřesvědčivé. Jediný náznak hodnocení nabízí výrok rozhodnutí ředitele celního úřadu, podle něhož námitky stěžovatelky nebyly uvedeny na počátku obchodní operace. Jak však Nejvyšší správní soud dovodil výše, ředitel celního úřadu při rozhodování o námitkách podle § 9 odst. 6 zákona o opatřeních rozhoduje podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí. Měl tak zohlednit všechny námitky stěžovatelky a vypořádat se s nimi. Opačný postup by nedával smysl, protože stěžovatelka své námitky nemohla uplatnit dříve, ale právě až postupem podle § 9 odst. 6 zákona o opatřeních jako osoba dotčená zadržením zboží.

[26] Ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52; ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS; ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS; ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64; a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245) plyne, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud či správní orgány řídily při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nebyla v odvolání či žalobě použita právní argumentace považována za důvodnou; proč považuje žalobní či odvolací námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci.

[27] Protože z rozhodnutí ředitele celního úřadu není zřejmé, proč právní argumentaci stěžovatelky nepovažoval za důvodnou a proč považoval její námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, je toto rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[28] Bližší náhled na argumentaci stěžovatelky o zpětném zaslání zboží mimo Evropskou unii tak přináší až samotný městský soud. Ten v napadeném rozsudku dospěl na základě časového sledu událostí k závěru, že tvrzení o zpětném zaslání bylo účelové, neboť přišlo až po ukončení režimu tranzitu a oznámení celní prohlídky na kontejner se zbožím. Tento náhled ve vyjádření ke kasační stížnosti podporuje i osoba zúčastněná na řízení. Nejvyšší správní soud tomu nemůže přisvědčit, neboť závěr o účelovosti a nedostatečné přesvědčivosti tvrzení stěžovatelky a jí předložených důkazů nemá oporu v rozhodnutí ředitele celního úřadu. Ředitel celního úřadu opomenul vypořádat jednu ze

pokračování

zásadních námitek stěžovatelky a městský soud nemohl toto jeho pochybení napravit tím, že za něj tuto námitku vypořádal sám (byť by toto vypořádání mohlo být i přesvědčivé). Protože za nepřezkoumatelné je rovněž nutno považovat rozhodnutí soudu, který přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91), Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu je v této části nepřezkoumatelný.

[29] Není oproti tomu důvodné tvrzení stěžovatelky, že městský soud se zabýval pouze vadami v právním posouzení ředitele celního úřadu a nevypořádal se s nedostatky ve zjištění a hodnocení skutkového stavu. Byť vlastní úvahy městského soudu začínají větou „*následně Městský soud v Praze přistoupil k právnímu posouzení věci*“, napadený rozsudek hodnotí jak podmínky pro zadržení zboží, tak jejich užití na zjištěný skutkový stav. To je ostatně patrné i z výše uvedené argumentace, podle níž městský soud v hodnocení skutkového stavu dokonce napravoval pochybení ředitele celního úřadu.

V. Závěr

[30] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku městského soudu je důvodná, a proto tento rozsudek zrušil (§ 110 odst. 2 s. ř. s.). Důvody pro zrušení rozhodnutí ředitele celního úřadu byly již v řízení před městským soudem a městský soud by v mezích závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu nemohl učinit nic jiného, než rozhodnutí ředitele celního úřadu zrušit. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že za použití ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil i rozhodnutí ředitele celního úřadu a věc se vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[31] Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.). V tomto řízení bude tak na žalovaném, aby v mezích vysloveného právního závěru kasačního soudu přezkoumatelným způsobem vypořádal všechny námitky stěžovatelky. Dospěje-li žalovaný k závěru, že tyto námitky nejsou důvodné, musí svůj závěr řádně a úplně odůvodnit.

[32] Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Osobě zúčastněné na řízení soud žádnou povinnost neuložil, nemohly jí tedy s plněním této povinnosti vzniknout náklady. Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, proto jí Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 8 000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek za žalobu ve správním soudnictví proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč). Zástupce stěžovatelky v řízení o žalobě učinil ve věci celkem dva úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení a písemné podání ve věci samé – žaloba. Dále zástupce podal repliku k vyjádření ředitele celního úřadu, učinil tedy jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve znění od 1. 1. 2013. Za

první dva úkony právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 2 100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2012], za třetí úkon náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu ve znění od 1. 1. 2013]. Odměna za každý úkon právní služby se zvyšuje se o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Náhrada nákladů za řízení před městským soudem tak činí 8 200 Kč. V řízení o kasační stížnosti zástupce stěžovatelky učinil ve věci celkem dva úkony právní služby, kterými jsou písemná podání soudu ve věci samé – kasační stížnost a replika k vyjádření osoby zúčastněné na řízení, tedy úkony právní služby v hodnotě 3 100 Kč ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Taktéž mu náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Náhrada nákladů za řízení před Nejvyšším správním soudem tak činí 6 800 Kč.

[33] Náhrada nákladů řízení před městským soudem a před Nejvyšším správním soudem tak činí 8 000 Kč za soudní poplatky a 18 150 Kč (8 200 Kč za žalobní řízení, 6 800 Kč za kasační řízení, to vše zvýšeno o 21 %, neboť zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty), celkem tedy 26 150 Kč. Tuto částku je povinen žalovaný uhradit k rukám zástupce stěžovatelky Mgr. Lubora Bystřického, advokáta se sídlem U Kanálky 4, Praha 2. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. února 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu